

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **T. L. N.,** zast. Mgr. Ing. Janem Lerchem, advokátem, se sídlem Bedřicha Smetany 2, Plzeň, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2018, č. j. MV-16001-4/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 4. 2020, č. j. 30 A 248/2018 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), výrokem I. rozhodnutí ze dne 1. 12. 2017, č. j. OAM-31209-33/DP-2016, zamítlo žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a platnost tohoto povolení podle § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé téhož zákona neprodloužilo, neboť zjistilo jinou závažnou překážku jeho pobytu na území, a výrokem II. tohoto rozhodnutí zamítlo žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a platnost tohoto povolení podle § 44a odst. 3 citovaného zákona ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 2 písm. b) téhož zákona neprodloužilo, neboť žalobce v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem.

[2] Žalovaná shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla žalobcovo odvolání a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

II.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Krajský soud neshledal důvodnou žalobní námitku, že správní orgány pochybily, neboť k závěru, že činnost žalobce v roce 2015 nebyla podnikáním, ale závislou činností, dospěly na podkladě žalobcem při výslechu použitých právních termínů, nikoliv na základě faktického popisu činnosti žalobce. Nepřisvědčil ani žalobcově argumentaci, že činnost v obchodě na adrese Obránců míru 230, Žatec, v první polovině roku 2016 představovala jeho přípravu na samostatnou činnost v této provozovně (její převzetí). Ve vztahu ke zjištěným rozporům mezi údaji uvedenými v záznamu s povinnou osobou ze dne 30. 5. 2016 (pořízeném v den kontroly v provozovně na adrese Obránců míru 230, Žatec) a odpověďmi zjištěnými při účastnickém výslechu konaném dne 26. 4. 2017 ohledně povahy činnosti žalobce v této provozovně krajský soud předeslal, že správní orgány si byly vědomy svých povinností vyplývajících ze zásady volného hodnocení důkazů a závěry uvedené v jejich rozhodnutích jsou přezkoumatelné. Neztotožnil se proto s žalobní argumentací, že ve správních rozhodnutích nebyly uvedeny žádné okolnosti, z nichž by bylo možné usuzovat na nepravdivost výpovědi žalobce ve správním řízení a na pravdivost skutečností uváděných žalobcem v záznamu s povinnou osobou. Nadto, pokud by žalobce byl v provozovně skutečně jen na obhlídce, jistě by tuto skutečnost kontrolnímu orgánu sdělil. Co se týče předtištěných otázek ve formulářovém záznamu s povinnou osobou, nepovažoval je krajský soud za nepřípustné. Rovněž skutečnost, že žalobce následně od června 2016 prodejnu začal provozovat, nikterak nevylučuje, že v ní od března do června 2016 vykonával závislou činnost; závažnou překážku pobytu žalobce na území České republiky totiž nepředstavovala příprava na převzetí prodejny, ale výkon nelegální práce.

[5] Krajský soud zdůraznil, že smyslem prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je zajištění dalšího legálního pobytu cizince na území, a to při pokračování účelu, pro který mu bylo pobytové oprávnění uděleno. Správní orgány tedy při posuzování žalobcovy žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území správně přihlížely k tomu, zda žalobce jím deklarovaný účel náležitě využíval. Krajský soud také poukázal na to, že jinou závažnou překážkou pobytu může být v obecné rovině i zjištěná činnost naplňující znaky nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Ne každé zjištěné porušení zákona o zaměstnanosti však vede automaticky k závěru, že je jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území. V případě žalobce však podle krajského soudu shledaly správní orgány jinou závažnou překážku jeho pobytu oprávněně, neboť žalobce vykonával závislou práci, přičemž neprokázal žádný jiný zdroj příjmů, a tudíž neplnil účel povoleného pobytu – podnikání po celý rok 2015 a od 10. 3. 2016 do června 2016, tedy po převážnou část povoleného pobytu. Taková skutková okolnost představuje intenzivní porušení pravidel o zaměstnanosti, resp. je

v rozporu s veřejným zájmem na ochraně pracovního trhu, což podle krajského soudu představuje naplnění pojmu jiné závažné překážky bránící dalšímu pobytu žalobce na území České republiky jako důvodu pro neprodloužení platnosti žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu.

[6] Krajský soud proto nakonec neshledal důvodnými ani námitky žalobce, že správní orgán prvního stupně rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a své rozhodnutí opřel o skutečnosti, které nejsou dostatečné k přijetí závěru o existenci závažné překážky pobytu žalobce na území České republiky, a že žalovaná tyto vady rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nenapravila, námitkami žalobce uvedenými v odvolání se nezabývala, nedostatečně zjistila skutkový stav a činila z provedených důkazů závěry, které z nich nevyplývaly.

III.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel je přesvědčený o tom, že správní orgány vydaly svá rozhodnutí na podkladě skutkových závěrů, které nemají oporu v provedeném dokazování; důkazy provedené správními orgány ve správním řízení (při jejich posouzení s přihlédnutím k realitě života cizinců v České republice) totiž svědčí o skutkovém stavu jiném – shodném s jeho výpovědí před správními orgány. Správní orgány přitom upřednostnily formální přístup k záležitosti před skutečnou snahou zjistit pravý stav věci a stejně učinil i krajský soud v napadeném rozsudku.

[9] Za sporný skutkový závěr stěžovatel označuje skutečnost, zda v době od března do června 2016 vykonával nelegální práci v provozovně na adrese Obránců míru 230, Žatec. Správní orgány i krajský soud přitom na podkladě provedených důkazů dospěly k závěru, že zde stěžovatel v této době vykonával nelegální práci. Stěžovatel však s tímto závěrem nesouhlasí, ač si je vědom toho, že udělal chybu, když s předchozí provozovatelkou prodejny podepsal dohodu o provedení práce.

[10] Stěžovatel uvádí, že při svém výslechu před správními orgány pravdivě popsal svoji činnost v provozovně v Žatci. Jelikož měl zájem tuto provozovnu od bývalé provozovatelky paní N. T. N. převzít a nadále samostatně provozovat (což také později učinil a dodnes prodejnu provozuje prostřednictvím společnosti VAHD s.r.o.), docházel do prodejny od března 2016 a předchozí provozovatelka mu vysvětlovala pravidla a zákonitosti provozu prodejny tohoto druhu, včetně jednání s dodavateli zboží, odhadu množství zboží k objednání a podobně; připravoval se tedy na převzetí provozovny. Předchozí provozovatelka však kvůli obavám z možné kontroly a naříčení z umožnění nelegální práce stěžovateli z důvodu zjištění, že se stěžovatel v prodejně pohybuje a zaučuje, přesvědčila stěžovatele, aby s ní podepsal dohodu o provedení práce; tuto listinu totiž považovala za svou ochranu pro případnou kontrolu. O pravdivosti jeho výpovědi svědčí podle stěžovatele i skutečnost, že od 8. 6. 2016 uvedenou prodejnu provozuje.

[11] Stěžovatel dále namítá, že předtištěné otázky obsažené ve formuláři, který s ním vyplňovaly orgány inspekce práce kontrolující provozovnu na adrese Obránců míru 230, Žatec, byly návodné a bez dokonalé znalosti nejen českého jazyka, ale i českého práva, na ně nelze odpovědět tak, aby se dotazovaný neusvědčil z výkonu nelegální práce. Podle stěžovatele nelze z jeho odpovědí na tyto otázky vycházet, neboť orgány inspekce práce vůbec nezajímal důvod, proč se vlastně stěžovatel v prodejně nachází a že se připravuje na převzetí provozovny. Podstatu jeho působení v prodejně přitom mohl objasnit výslech předešlé provozovatelky paní N. T. N., který však správní orgány ani krajský soud pro nadbytečnost neprovedly.

IV.

[12] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že kasační stížnost obsahuje tytéž důvody, jako již stěžovatel uvedl v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a v žalobě, a proto odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a napadeného rozsudku.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Z kasační stížnosti je zřejmé, že v ní stěžovatel uplatňuje pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Vytýká správním orgánům, že skutková podstata, z níž ve svých rozhodnutích vycházely, nemá oporu ve správním spisu. Stěžovatel konkrétně nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že v období od března do června 2016 vykonával nelegální práci v provozovně na adrese Obránců míru 230, Žatec. Neztotožňuje se ani se závěrem, že při výslechu konaném dne 26. 4. 2017 opakovaně lhal. Uvedené skutkové závěry podle něj nemají oporu v provedeném dokazování.

[16] Stěžovatel tvrdí, že při výslechu konaném dne 26. 4. 2017 pravdivě uváděl, že do uvedené provozovny v období od března do června 2016 docházel, neboť se připravoval na její převzetí od původní provozovatelky paní N. T. N. Ta mu vysvětlovala pravidla a zákonitosti provozu prodejny takového druhu, například co se týče jednání s dodavateli a odhadu množství objednávaného zboží. Rovněž jej také přesvědčila, aby s ní podepsal dohodu o provedení práce, neboť se obávala kontroly, která by mohla jeho pohyb a zaučování v prodejně vnímat jako výkon nelegální práce. O pravdivosti tohoto tvrzení podle stěžovatele svědčí i skutečnost, že od 8. 6. 2016 skutečně sám tuto prodejnu provozuje. Stěžovatel proto namítá, že v provozovně na adrese Obránců míru 230, Žatec v období od března do června 2016 nevykonával nelegální práci, avšak přiznává, že pochybil tím, že bývalou provozovatelkou prodejny uzavřel dne 10. 3. 2016 dohodu o provedení práce. Stěžovatel rovněž poukazuje na to, že předtištěné otázky orgánu inspekce práce, na které po kontrole provedené v provozovně odpovídal, jsou návodné a bez dokonalé znalosti nejenom českého jazyka, ale i českého práva na ně nelze odpovědět tak, aby se dotazovaný neusvědčil z výkonu nelegální práce. Nadto orgán inspekce práce

vůbec nezjišťoval, proč se vůbec stěžovatel v provozovně nachází. Z jím podaných odpovědí na předtištěné otázky proto nelze vycházet.

[17] Nejvyšší správní soud pro uvedené ověřoval, zda mají oporu ve správním spise skutková zjištění správních orgánů, na podkladě kterých učinily závěr, že stěžovatel vykonával v době od března do června 2016 nelegální práci v provozovně na adrese Obránců míru 230, Žatec [tj. závislou práci vykonávanou cizincem bez potřebného povolení k zaměstnání ve smyslu § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti; výkladem tohoto pojmu a jeho naplněním v nynějším případě se již podrobně zabýval správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí na stranách 5-8, na něž na tomto místě Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje]. Tato skutečnost jako „jiná závažná překážka pobytu cizince na území" podle § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, která brání prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, spolu se skutečností neplnění účelu povoleného dlouhodobého pobytu stěžovatelem po převážnou dobu (taktéž správními orgány shledána jako „jiná závažná překážka pobytu cizince na území" podle citovaného ustanovení) přitom měly za následek závěr správních orgánů, že stěžovatel přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza podle § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona, a tudíž nesplňuje podmínky pro prodloužení dlouhodobého pobytu. A v souvislosti s tím kasační soud rovněž zjišťoval, jestli měly správní orgány ve spisovém materiálu dostatečný podklad pro závěr, že u výslechu dne 26. 4. 2017 opakovaně uváděl nepravdivé informace s cílem ovlivnit rozhodování správního orgánu prvního stupně ve svůj prospěch, resp. s cílem utajit a zakrýt výkon nelegální práce, na podkladě něhož následně uzavřely, že stěžovatel porušil svou povinnost vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat zakotvenou v § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou v zákoně o pobytu cizinců ve smyslu § 56 odst. 2 písm. b) téhož zákona, proto přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza podle § 37 odst. 2 písm. b) citovaného zákona, a tudíž nesplňuje podmínky pro prodloužení dlouhodobého pobytu.

[18] Ze správního spisu se podává, že ještě před tím, než stěžovatel podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (dne 24. 10. 2016), obdržel správní orgán prvního stupně dne 22. 8. 2016 informaci o výsledku kontroly ze dne 30. 5. 2016, z níž vyplývá, že stěžovatel v den kontroly v provozovně na adrese Obránců míru 230, Žatec, v době od 9:30 do 10:15 vykonával práci na základě dohody o provedení práce ze dne 10. 3. 2016, a to bez povolení k zaměstnání. S ohledem na tuto skutečnost správní orgán prvního stupně v řízení o žádosti stěžovatele o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ověřoval, jakou činnost stěžovatel v době platnosti dlouhodobého pobytu na území České republiky opravdu vykonával, z jaké činnosti plynou příjmy žadatele na území České republiky, resp. jakým způsobem je plněn účel žadatelova povoleného dlouhodobého pobytu, tedy podnikání jako osoby samostatně výdělečně činné (OSVČ). Proto dne 8. 12. 2016 odeslal stěžovateli výzvu k prokázání provozování živnosti nebo výkonu jiné podnikatelské činnosti za období od 10. 12. 2014 do 9. 12. 2016. Dne 3. 1. 2017 obdržel správní orgán prvního stupně stěžovatelovo přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2015, dne 9. 1. 2017 faktury-daňové doklady vystavené na jméno stěžovatele za období druhé poloviny roku 2016 a dne 20. 3. 2017 smlouvu o zabezpečení obsluhy technického zařízení v provozovně

pod označením HERNA BAR na adrese Pražská 53/29, Plzeň, uzavřenou dne 2. 1. 2015 mezi stěžovatelem (jako obsluhovatelem) a provozovatelem sázkového zařízení panem L. C. T.

[19] S ohledem na obsah uvedených dokumentů pojal správní orgán prvního stupně důvodnou pochybnost o plnění účelu povoleného dlouhodobého pobytu stěžovatelem, resp. o jeho nelegálním zaměstnávání. Za účelem zjištění skutečného stavu věci ve věci žádosti stěžovatele o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky proto správní orgán prvního stupně předvolal stěžovatele k výslechu. Při něm (viz Protokol o výslechu ze dne 26. 4. 2017) ve vztahu k činnosti v provozovně na adrese Obránců míru 230, Žatec, v době od března do června 2016 stěžovatel sdělil, že od počátku roku 2016 do června 2016 neměl žádné příjmy, neboť se připravoval na převzetí prodejny od bývalé provozovatelky (k tomu došlo v červnu 2016), a proto se tam také v době kontroly orgánu inspekce práce nacházel; v provozovně však nepracoval. S bývalou provozovatelkou paní N. T. N. sice uzavřel dohodu o provedení práce, neboť se obávala kontroly inspekce práce, ale to nevěděl, co podepisuje. Za práci v provozovně nedostal žádné peníze.

[20] Dne 28. 4. 2017 zaslal správní orgán prvního stupně Úřadu práce České republiky, Generálnímu ředitelství (dále jen „úřad práce“), žádost o sdělení informace a poskytnutí podkladů k tomu, zda je stěžovatel evidován v zaměstnaneckém poměru od 10. 12. 2014 do současné doby, nebo zda jsou/byly ze strany stěžovatele činěny kroky k vydání povolení k zaměstnání. Dne 4. 5. 2017 obdržel správní orgán prvního stupně sdělení, že stěžovatel není evidován v centrální databázi cizích státních příslušníků zaměstnaných na území České republiky a ani není veden v evidenci úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání. Dne 10. 5. 2017 zaslal správní orgán prvního stupně Státnímu úřadu inspekce práce, Oblastnímu inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj, žádost o poskytnutí bližších informací a podkladů ohledně provedené kontroly ze dne 30. 5. 2016 v provozovně na adrese Obránců míru 230, Žatec. Dne 12. 5. 2017 obdržel správní orgán prvního stupně tyto podklady – záznam s povinnou osobou (stěžovatelem) ze dne 30. 5. 2016, zápis o poskytnutí úplných a pravdivých informací s paní N. T. N. ze dne 2. 6. 2016, poskytnutí údajů vztahujících se k předmětu kontroly kontrolovanou osobou ze dne 2. 6. 2016, kopii dohody o provedení práce mezi stěžovatelem a paní N. T. N. ze dne 10. 3. 2016 a protokol o kontrole ze dne 27. 6. 2016 s dodejkou.

[21] Z protokolu o kontrole ze dne 27. 6. 2016 vyplývá, že v provozovně na adrese Obránců míru 230, Žatec, byly zjištěny při výkonu práce a kontrolovány osoby L. S. a stěžovatel. Ten byl konkrétně zastižen při výkonu pracovní činnosti spočívající v hlídání provozovny. Na místě byl se stěžovatelem sepsán záznam s povinnou osobou, přičemž stěžovatel svým podpisem v tomto záznamu potvrdil, že porozuměl jeho obsahu, a stvrdil pravdivost v něm uvedených údajů. Z něj se podává, že stěžovatel pro provozovatelku kontrolované prodejny N. T. N. pracuje jako prodavač, hlídá obchod a vybaluje zboží, a to od března do června 2016 na základě dohody o provedení práce ze dne 10. 3. 2016, pokyny stěžovateli na pracovišti uděluje provozovatelka N. T. N., která jeho práci také kontroluje, stěžovatel ji považuje za svou nadřízenou, stěžovatelova pracovní doba trvá 8 hodin denně a stanovuje ji rovněž paní N. T. N., odměna za práci je stěžovateli stanovena na částku

60 Kč/hodinu a je mu vyplácena v hotovosti paní N. T. N., pracovní prostředky patří taktéž jmenované provozovatelce prodejny. Do záznamu stěžovatel také uvedl, že není evidován na úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání. Z kopie dohody o provedení práce ze dne 10. 3. 2016 dále vyplývá, že byla uzavřena na období březen 2016 až červen 2016, přičemž stěžovatel podle ní má vykonávat pozici prodavače v provozovně paní N. T. N. na adrese Obránců míru 230, Žatec za odměnu ve výši 60 Kč/hodinu.

[22] Ve vztahu k rozporům mezi údaji uvedenými v záznamu s povinnou osobou ze dne 30. 5. 2016 (sepsanému při kontrole v provozovně na adrese Obránců míru 230, Žatec, orgány inspekce práce), v němž stěžovatel uvedl, že v období od března 2016 do června 2016 v provozovně pracoval pro paní N. T. N. na základě dohody o provedení práce ze dne 10. 3. 2016, a informacemi uvedenými stěžovatelem při výslechu konaném dne 26. 4. 2017 (viz protokol o výslechu ze dne 26. 4. 2017), při němž stěžovatel uvedl, že v provozovně nepracoval, jen se připravoval na její převzetí, ve svých rozhodnutích správní orgány uvedly následující.

[23] Správní orgán prvního stupně vycházeje z podkladů (záznam s povinnou osobou ze dne 30. 5. 2016, dohoda o provedení práce ze dne 10. 3. 2013) získaných od Státního úřadu inspekce práce, Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj, dne 12. 5. 2017 dospěl k závěru, že stěžovatel při výslechu dne 26. 4. 2017 lhal. V Záznamu s povinnou osobou ze dne 30. 5. 2016 stěžovatel svým podpisem stvrdil, že v provozovně na adrese Obránců míru 230, Žatec, pracuje pro provozovatelku paní N. T. N. (která mu dává pokyny, jeho práci kontroluje, stanovuje pracovní dobu a odměňuje jej; pokládá ji tedy za nadřízenou) na základě písemně uzavřené Dohody o provedení práce ze dne 10. 3. 2013 (na dobu březen až červen 2016). Podle správního orgánu prvního stupně tedy stěžovatel i přes poučení o tom, že je povinen vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat, uvedl správní orgán opakovaně v omyl s cílem znemožnit zjištění skutečného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu. Stěžovatel tudíž opakovaně uváděl nepravdivé údaje ve své výpovědi s cílem ovlivnit rozhodování správního orgánu ve svůj prospěch, resp. s cílem utajit a zakrýt výkon nelegální práce.

[24] Žalovaná následně v napadeném rozhodnutí vycházeje rovněž z dokumentů Státního úřadu inspekce práce, Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj, přisvědčila závěru správního orgánu prvního stupně, že stěžovatel při výslechu konaném dne 26. 4. 2017 uváděl nepravdivé informace. Uvedla, že záznam s povinnou osobou ze dne 30. 5. 2016 (v němž stěžovatel uvádí, že v provozovně pracuje) je jasný, srozumitelný a jelikož se jedná pouze o vyplnění již připraveného formuláře, bylo vyloučeno kladení návodných otázek. Tento dokument je přitom obsahově shodný se zápisem o poskytnutí informací kontrolovanou osobou paní N. T. N. a nadto jsou v něm obsažené informace podpořeny obsahem dohody o provedení práce ze dne 10. 3. 2016. Žalovaná proto neshledala důvod pochybovat o pravdivosti těchto dokumentů.

[25] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše předestřené skutečnosti nepřisvědčil stěžovatelově kasační argumentaci, že správní orgány pochybily tím, že svůj závěr, že v době od března 2016 do června 2016 vykonával v provozovně na adrese Obránců míru

230, Žatec, nelegální práci, učinily na základě skutkových zjištění, která nemají oporu v provedeném dokazování.

[26] Správní orgány v nynějším případě postupovaly tak, aby zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Správní orgán prvního stupně si ve správním řízení obstaral dostatek vhodných důkazů (viz odstavce [18] až [20] tohoto rozsudku), které následně hodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního řádu nejprve každý zvlášť a poté ve vzájemné souvislosti a na jejich podkladě dospěl k logickým závěrům. Ve svém rozhodnutí následně správní orgán prvního stupně řádně odůvodnil, z jakých skutečností a proč ve svých závěrech vycházel, a srozumitelně vysvětlil, jak se vypořádal s rozpory zjištěnými v průběhu dokazování. Žalovaná poté postup správního orgánu prvního stupně potvrdila a přisvědčila závěrům uvedeným v jeho rozhodnutí. Správní orgány tedy ve správním řízení podle Nejvyššího správního soudu v právě posuzované věci učinily závěr, že stěžovatel vykonával v době od března do června 2016 nelegální práci [tj. závislou práci vykonávanou cizincem bez potřebného povolení k zaměstnání ve smyslu § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti] v provozovně na adrese Obránců míru 230, Žatec, a že při výslechu konaném dne 26. 4. 2017 vědomě uváděl nepravdivé informace s cílem ovlivnit rozhodování správního orgánu ve svůj prospěch, resp. s cílem utajit a zakrýt výkon nelegální práce, na podkladě skutkových zjištění, která mají oporu ve správním spise.

[27] Kasační soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele ohledně závadnosti (návodnosti) otázek obsažených v záznamu s povinnou osobou ze dne 30. 5. 2016, z níž dovozoval, že správní orgány neměly ve správním řízení z tohoto důkazu vycházet. Ve shodě s žalovanou a krajským soudem má za to, že povaha těchto otázek (jejich předtištění na formuláři) vylučovala, aby při kontrole dne 30. 5. 2016 kladl orgán inspekce práce stěžovateli návodné otázky. Nadto, jak již také výše uvedeno, obsah tohoto dokumentu se shoduje s obsahem zápisu o poskytnutí informací kontrolovanou osobou paní N. T. N. ze dne 2. 6. 2016 a je podpořen obsahem dohody o provedení práce ze dne 10. 3. 2016. Správní orgány ani krajský soud proto neměly pochybnosti o pravdivosti obsahu záznamu s povinnou osobou ze dne 30. 5. 2016. S tím se nyní shoduje i Nejvyšší správní soud.

[28] Z výše uvedených důvodů nebyl stěžovatelem namítaný kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) naplněn.

VI.

[29] Kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalované jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu